

МИНДИ МЕХИЯ

ВСИЧКО,

КОЕТО

ИСКАШ

ДА

БЪДА

ЗЛОВЕЩА ПРИКАЗКА В
СТИЛА НА „ТУИН ПИЙКС“

enthusiast

Everything You Want Me to Be
Copyright © 2017 by Mindy Mejia

Минди Мехия
Всичко, което искаш да бъда

© Богдан Русев, преводач, 2018

© Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2018

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2018

ISBN 978-619-164-277-9

МИНДИ МЕХИЯ

**ВСИЧКО,
КОЕТО
ИСКАШ
ДА
БЪДА**

Превод от английски Богдан Русев

enthusiast

София, 2018

*На Майрон, Блани, Вик и Хилма,
които работеха сред хълмовете на Южна Минесота
и отгледаха реколта от трудолюбие,
упорство, смях и любов.
Всичко, което разказвам, започва с вас.*

ХЕТИ / *събота, 22 март 2008 година*

ДА ИЗБЯГАШ ОТ КЪЩИ, СЕ ОКАЗА ТЪПО.

Бях стигнала дотук – стоях на мястото, за което си фантазирах толкова често в час по математика, точно пред таблото за заминаващи полети на летището в Минеаполис, и всяка подробност беше абсолютно същата, каквато си бях представяла. Бях облечена със специалните си дрехи за път – черен клин, еспадрили и бежов пуловер с толкова дълги ръкави, че ръцете ми се криеха в тях, а шията ми изглеждаше още по-дълга и стройна от обикновено. Бях си взела прекрасния кожен куфар, а в дамската ми чанта имаше достатъчно пари за билет до всяко място, което можех да си представя. Можех да отида където си поискам. Да направя всичко каквото поискам. Тогава защо се чувствах като уловена в капан?

Тази сутрин се бях измъкнала от къщи в три часа и бях оставила бележка на кухненската маса, в която пишеше само това: „Ще се върна по-късно. С обич, Хети“. „По-късно“, разбира се, можеше да означава всеки един момент след настоящето. Може би след десет години. Нямах представа. Може би болката никога нямаше да отшуми. Може би никога нямаше да успея да избягам достатъчно далеч. Колкото до „С обич, Хети“, това беше малко прекалено. В моето семейство не беше прието да си оставяме любовни бележки, но дори да бяха заподозрели нещо съмнително, и след един милион години нямаше да се сетят, че се каня да прекося цялата страна.

Направо можех да чуя в главата си гласа на мама. „Хети не е такава. За бога, все пак ѝ остават по-малко от два ме-

сеца до завършването, а освен това играе лейди Макбет в училищната пиеса. Нали знам колко се вълнуваше за това?”

Опитах се да заглуша въображаемия глас и отново се зачетох в таблото с информация за заминаващи полети, като се надявах да почувствам поне малко от онова въодушевление, което си представях, че ще изпитам, когато най-сетне избягам от Пайн Вали. Бях пътувала със самолет само веднъж, когато ходихме на гости на някакви роднини във Финикс. Спомням си, че по седалката ми имаше много бутони и лампички, а тоалетната в самолета приличаше на кабината на космически кораб. Искях да си поръчам нещо от количката със закуски и напитки, но мама носеше в дамската си чанта желирани бонбони, така че не опитах нищо друго – дори безплатните фъстъци. Грег знаеше, че не обичам фъстъци, затова изяде и моите. До края на полета му се сърдих, защото все пак си мислех, че фъстъците от самолета ще ми харесат. Това беше преди осем години.

Днес щях да летя за втори път през живота си – към втория си живот.

И нямаше да стоя там, парализирана от нерешителност и нещастие, ако имаше поне едно свободно място на някой директен полет до летищата „Ла Гуардия“ или „Джей Еф Кей“ в Ню Йорк. Това беше единственият проблем с импулсивното решение за бягство от къщи точно преди Великден. Летището приличаше на търговски център по време на големите предколедни разпродажби, а опашките от заминаващи пътници се виеха до изхода. Най-ранният полет до Ню Йорк, за който имаше места, беше в 6:00 сутринта в понеделник, а аз не можех да чакам дотогава. Още днес трябваше да се измъкна от този щат.

Можех да взема самолет до Чикаго, но това ми се струваше твърде близо до Средния запад, от който исках да избягам. Господи, защо нямаше поне едно свободно място до Ню Йорк? Знаех точно кой автобус да хвана от всяко едно от двете летища, точно в кой хостел да отседна, колко ще

ми струва това и как да стигна до най-близката станция на метрото. Бях прекарала часове в интернет, докато наизустя всичко в Ню Йорк – до такава степен, че все едно вече се бях преместила да живея там. И точно това си представях тази сутрин, когато излязох от къщи. А сега нямах друг избор, освен да се взирам в тъпото табло и да се опитвам да измисля друго място, където да отида. След като не можех да летя директно до Ню Йорк, поне трябваше да се приближа максимално до него. В 2:20 имаше полет до Бостън. Колко път имаше от Бостън до Ню Йорк?

Знаех си, че е тъпо, но въпреки това не спирах да поглеждам към входа, откъдето в летището се изсипваха нови и нови хора с планини от багаж, стиснали едновременно ключове, портфейли и самолетни билети. Никой нямаше да ме спре. Никой дори не знаеше, че съм тук. А даже да знаеха, щеше ли да ги интересува? С изключение на родителите ми никой друг на света не ме обичаше толкова, че да си направи труда да се втурне през входа на това летище, като повтаря името ми в отчаян опит да ме открие, преди да замина завинаги.

Преглътнах сълзите си, докато се приближавах към гишетото, на което продаваха билети за полета до Бостън. Там стоеше една прекалено жизнерадостна жена със слънчев загар, която ме уведоми, че е останало свободно място в първа класа.

– Ще го взема.

Билетът струваше 760 долара – повече, отколкото бях плащала за каквото и да било през живота си, ако не броим компютъра ми. Подадох ѝ шофьорската си книжка и осем чисто нови банкноти по сто долара, които извадих от онзи ужасен плик, с който започна всичко. В него останаха още две банкноти. Изглеждаха ужасно мънички и самотни в големия бял плик, докато се взирах в тях. Но нямаше начин да ги прибера в портфейла си. Бях изкарала с честен труд всеки цент, който държах в този портфейл, и не исках личните

ми пари дори да се докосват до съдържанието на този плик. Потънала в поредния прилив на отчаяние, явно не бях чула какво ми говори жената зад гишето.

– Госпожице? – настоя тя, като се приведе към мен в очевиден опит да привлече вниманието ми.

До нея вече стоеше и някакъв мъж и двамата ме гледаха вторачено, точно както в онзи сън, в който учителката те вика на дъската, а ти дори не знаеш, че сте имали домашно.

– Защо пътувате до Бостън? – попита мъжът, като хвърли поглед на малкия ми куфар.

– Искам да изям една поничка с Бостън крем – отговорих аз.

Според мен това беше доста остроумен отговор, но никой от двамата не се засмя.

– Имате ли друг документ за самоличност?

Зарових се в дамската си чанта и извадих личната си карта от училището. Мъжът я погледна, после отново се обърна към компютъра пред себе си.

– Родителите ви знаят ли къде сте?

Този въпрос предизвика у мен лек пристъп на паника, макар и да си давах сметка, че съм пълнолетна. Хрумнаха ми няколко възможни отговора. Можех да му кажа, че родителите ми вече ме чакат в Бостън – или може би само баща ми. Двамата с майка ми не живеят заедно и татко ми е изпратил парите в последния момент, за да прекарам Великден заедно с него. А можех и направо да подхвана историята, че изобщо нямам родители. Но сълзите ми попречиха. Гърлото ми се свиваше от чувствата, които изпитвах в момента, и нямаше да успея да излъжа както трябва. Не и сега, когато вече ме подозираха в нещо нередно. Затова направих точно обратното – оставих се на емоциите да ме завладеят.

– А вие защо не си гледате работата? – троснах се, като влязох в ролята на ядосан клиент.

Летището изглеждаше особено подходяща сцена за тази роля. Хората на опашката зад мен спряха да мърморят помежду си и се загледаха в представлението.

– Виджте, госпожице Хофман, когато някой си купи билет за полет на същия ден, особено еднопосочен и с пари в брой, се налага да следваме някои специални указания. Ще ви помоля да дойдете с мен, докато проверим ситуацията.

Изобщо не бях съгласна да ме затворят в някоя стая без прозорци на Службата за национална сигурност, докато той се обади на родителите ми и направи този ден десет хиляди пъти по-неприятен. Ами ако разбере кой е изтеглил банкнотите в плика? Дали беше възможно? Протегнах ръка през гишетото и си дръпнах парите и документите за самоличност.

– В такъв случай се налага да ви помоля да си заврете билета отзад – заявих аз.

– Искате ли да се обадя на охраната?

Жената – която вече съвсем не се преструваше на жизнерадостна – вдигна телефона и започна да набира номера, без да изчака отговор.

– Не си правете труда, тръгвам си. Нали виждате, че си тръгвам?

Вдигнах чантата си и избърсах очи с юмука, в който стисках банкнотите на топка, влажна от пот.

– Защо не се успокоите, госпожице Хофман, и ще...

– Защо вие не се успокоите? – прекъснах го аз, като го изгледах ядно. – Аз не съм терорист. Съжалявам, че не искате да ми вземете осемстотин долара за тъпото си място до Бостън.

Някой на опашката ми подвижна окуражително, но повечето хора просто ме изгледаха, докато си тръгнах, като влачех куфара си на колелца, и сигурно се опитваха да предположат каква точно бомба щях да кача на самолета, ако не ме бяха хванали. „Всякакви ги има, Велма.“ Нали си представяте? „Човек никога нямаше да се сети, че в това момиче има нещо съмнително.“

Стигнах тичешком до паркинга и не си спомням как съм намерила пикапа си и как съм платила на служителя – всичко ми беше като в мъгла. Сърцето ми биеше като чук в

гърдите. Непрекъснато поглеждах през рамо, обхваната от параноя, че някой служител на охраната ще ме настигне. А после, когато се качих на магистралата, започнах и да хлипам. Ръцете ми трепереха толкова силно, че едва не блъснах един семеен микробус. Мина половин час, преди да си дам сметка, че карам обратно към Пайн Вали. Минеаполис и съседният голям град Сейнт Пол вече бяха изчезнали зад хоризонта, а пред мен се простираха незасети поля, докдето стигаше погледът.

Така става, когато си позволиш да изпитваш нужда от някого.

В това се превръщаш, когато се влюбиш.

А миналата есен, когато започнах последната година в гимназията, бях толкова щастлива – толкова над нещата и прочие. Онази Хети беше готова да превземе целия свят и щеше да го направи наистина, по дяволите. А сега се бях превърнала в жалка, хлипаща развалина. Бях станала едно от онези момичета, които винаги бях ненавиждала.

Радиото в колата изведнъж замлъкна, а светлините на таблото започнаха да примигват. Мамка му! Изпаднах в паника, докато другите коли продължаваха да хвърчат край мен. Видях напред една отбивка от магистралата, успях да я хвана и подкарах по черен път между две ниви, където отпуснах крак от педала за газта и оставих пикапа да спре от само себе си. Когато дадох на свободна скорост, двигателят се закашля и замлъкна съвсем. Опитах се да го запаля отново. Нищо. Бях стигнала до края на пътя, по средата на нищото.

Стоварих се на съседната седалка и се разревах, притиснала лице в грубата тапицерия, докато не усетих, че ще повърна, затова се катурнах навън от кабината на пикапа и паднах в канавката, а от устата ми бликнаха само кафе и стомашни сокове.

Над полето на пориви се носеше хладен вятър. Вятърът изсуши потта, която беше избила по челото ми, и ми помог-

на да се свестя. Изпълзях по-надалеч от повръщаното и седнах на ръба на канавката, като оставих студената влага от почвата да попие в панталоните и бельото ми.

Останах там дълго време – толкова дълго, че накрая вече не усещах студа. Толкова дълго, че сълзите ми спряха, а на тяхно място се появи нещо друго.

Бях съвсем сама, ако не се броят колите, които минаваха по магистралата, и си дадох сметка, че за пръв път, откакто се помня, не исках да бъда на никое друго място на земята. Не исках да седя на някоя тясна седалка в самолета, на път за непознат град, където нямаше къде да отида. Не исках да бъда на сцената, под светлината на прожекторите, където публиката ще следи всяко мое движение. Не исках да лежа сама в леглото, докато мама ми готви нещо, което няма да мога да хапна. Намирах някаква необяснима утеха в тъмните поля около мен, в пустотата и далечните голи дървета, и упоритите петна сняг.

Никой не знаеше, че съм тук. Този факт изведнъж ми се стори чудесен. През целия си живот можех да го кажа на всеки, с когото се срещна – „Никой не знае, че съм тук“, – и всеки щеше да се разсмее, да завърти очи към небето и да ме потупа по гърба. „И още как“, щяха да кажат те, но този път беше наистина. През целия си живот бях играла различни роли, бях се превръщала във всичко, което поискат, бях отдавала всичко на хората около мен, но вътре в себе си винаги се бях чувствала така, както в момента: свита по средата на едно мъртво, безкрайно поле, съвсем сама на света. И сега, когато бях стигнала дотук, всичко най-сетне придобиваше смисъл. Мозайката се подреждаше – точно като по филмите, в които главната героиня изведнъж осъзнава, че наистина обича онзи тъпак или че наистина може да сбъдне своята американска мечта, и музиката се усилва, и тя решително се изправя и поема нанякъде. Чувствах се точно по същия начин, с единствената разлика, че отникъде не се чуваше музика. Продължавах да си седя в канавката

по средата на нищото, но вътре у мен изведнъж всичко се преобърна.

И отново чух гласа на майка си. Спомних си какво ми беше казала снощи, когато бях твърде заета да ридая на рамото ѝ, за да го чуя или да се опитам да го разбера.

„Слез от сцената, миличка – каза ми тя. – Не бива да живееш живота си, като играеш за другите хора. Другите хора просто ще те използват, докато от теб не остане нищо. Трябва да разбереш коя си и какво искаш. Аз не мога да го направя вместо теб. Никой не може.“

И ето, сега знаех коя съм – може би за пръв път през живота си – и знаех точно какво искам и какво трябва да направя, за да го получа. Бях постигнала пълна яснота. Все едно се събуждах от сън, в който всичко ми се е струвало истинско, и усещах как действителният свят идва на фокус пред очите ми. Изправих се на крака – готова завинаги да захвърля това жалко, хлипащо момиче. Няма да ми липсваш, мамка ти!

Старата видеокамера на Джералд беше прибрана най-отгоре в куфара ми. Извадих я, сложих я на ръба на карoserията на пикапа, натиснах бутона за запис на една чисто нова касета и застанах точно пред обектива.

– Ами здравейте – започнах аз.

Избърсах очи и започнах да дишам дълбоко, с диафрагмата, както ме беше научил Джералд.

– Това съм аз. Казвам се Хенриета Сю Хофман.

И когато приключа с Пайн Вали, никой никога няма да забрави името ми.

Минди Мехия
ВСИЧКО, КОЕТО ИСКАШ ДА БЪДА
Превод *Богдан Русев*
Редактор *Христина Мираз*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Коректор *Грета Петрова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Английска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 23,5
ISBN 978-619-164-277-9

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникейшънс енд пблшиинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от: www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *АЛИАНС ПРИНТ*

Аз съм всичко, което искаш да бъда...

Наричай ме твоя...

Сигурно вече би трябвало да те наричам с истинското ти име, но нямам сили да го направя. До последно няма да свалям маската, за да успея да ти кажа това, което трябва. Нашето приятелство приключва. Това поначало беше рискована идея, независимо коя си ти. Моля те да ми повярваш, че ти мисля доброто и обвинявам единствено себе си.

Никога не бива да говорим за това. Не казвай на никого.

Сбогом

Тя е перфектната дъщеря, върнатата приятелка, талантливата актриса, красавицата, любимата ученичка, но никой не знае коя е всъщност.

Докато тя не се превръща в... мъртво момиче.

***

В един ъгъл на изоставения хамбар на брега на езеро е открит труп. Никой не подозира, че случилото се ще разтърси целия град. Възможно е името на убитата да е Хети Хофман, обичано от всички осемнайсетгодишно момиче...

За жестокото престъпление като мотиви се преплитат едно проклетие, едно мистериозно наказание и едно злобно желание да се отнеме самоличността на жертвата, което за някои убийци е по-важно дори от живота ѝ.

Безпощаден трилър, който провокира въпросите кога умираме, кога убиваме и можем ли да избягаме от демоните, дори и от онези, скрити в самите нас...

www.entusiast.bg

9 786191 642779

Цена: 16,00 лв.